

ÉNEK MINDEN NAPRA

Ladik Katalin

I.

Mert régen ismerős, ismerős nekem
az arc mely ajtómban pislákol
hol csillag pendül
a húrok fázósan megjelennek
a deszka kiszabva tüdeje körül
és jó ez születéshez és halálhoz
mindez ismerős nekem.
A frissen locsolt szőnyegen
csengve mint aki
kifényesedve érkezik célhoz
a szögekre lányokat festek
s tovább a késekig, megfontoljam-e.
Hibátlan részvét mint egy nézőtér
mely fehéren rebben
hús csokorba vándorolnak egy testben a műszerek
velük tartsak-e vagy tovább
lámpát ostromolják bronzdíszeset
mely a pohárba ágaskodik.

Mint aki magával hordja bűgását szélvédő üvegeknek
s harangokét, arcát körülfonja
sok áttetsző kéz s láb, zöld széken
fogai várnak sorakozva.
Alszik egyet
csipője körül a holdat meglazítva
halkan ahogy ajtók keringenek
s falak miket kivágtak fürge ollók
pillája alatt csipkét horgol.
Magam vagyok mint borkék ujjak
hogyan kezdjek hát neki.
Más az kit háromszáz sor bont széjjel
s ijedten a comb árnyéka felé
fölfeszlik valahol.
És az kit saját szájára ráhajolva

miként a hangszerek húros-kecsesen
a bronz és zöld vizek lehúznak;
bolond lesz egy ziháló üvegbokorban.
Fordítok egyet
a fények spirális drót-erek lustán kitakarózva
arcom agancsszerű, valami gyöngyözés.
A lányok elzárva körülöttem
egy tükkörben teleltek át
s talpra ugranak de már halottan
a bámész áfonyák.

II.

Esőt neki
így lép a terembe a hős
bordái alatt madár honkol
rám se méz
sápadt lesz bikához hasonló
nem akar elfogadni.
— Jaj elég tiszták-e
csípőm lekopasztott szánnyai —
vörösre rányílnak lebukóban.

Ki sebzí fel a fákat hajnalonként
az ágy esőtől duzzatag
így szól
a zongorát a por-ruhával
a tányért meg mással
és aztán
minden étkezés után
jaj a Perse-verseket letörli-e
és újra áttelkerni
beszélj csak
ilyen szövegekkel semmit se lehet kezdeni
és ahogy rányal tej-fehér cseppjein
délben táj leszek vagy pudíng.
Ez az a nap
hab dobálja a billentyűivel
ez az ő langyos nyerítése
a minden irányban pányvázott tenger.
Ügyis lejjebb szállok én
vásznat oldani színes-sós kezemmel
füstölgő nyaka köré.
Mi ketten
én visszafordulok
hogy testem kiköphesse
van elég időm
a hősök már így járnak.
Örült molylepke a fejem körül.

III.

Egy napon a virágok eloldják magukat
gyors és egyszerű lesz a vágás
a mezők összecsukódnak

a csontokból sugár kel fűeres
 elszivárog szőlő-íze nyakunknak
 és lesz ki a késsel halkán lehever
 mert a kés nem szeret zuhanni
 a cserjék megdobálják.

Elindulunk te meg én
 ha habosra fürdették kedvesünk szemét
 a folyók s csillaggá szappanozták.
 Nyomunkat hiába keresnék
 a hajnalnak nincs szaga
 lány fűrészelő iszapból kihajolva.
 A lányok fűrtösre eszik magukat
 langyos kagylókról a fény
 hasukat bearanyozza.
 A rácson túl
 lázas égitest kerékre kötve
 még visszanéz.
 Unom a halál ékszerait
 csontjaimat bádogdobozban fogom hordani
 testem cseresznyék temetője.
 Azt hiszem fává sötétülök.

IV.

Órák hosszat ülök a fekete deszkafallal szemben. Amikor először kíséreltem meg az ébenfa pálcikákkal pislogás nélkül szembenézni, csak három óra hosszáig bírtam. Szemüregemből és a fekete deszkafalból vörös rudacsok bújnak elő — lángszínű kigyók. Elhatároztam, hogy megtanulok játszani valamilyen hangszerezen. Szeretnék egy csupa ébenfa pálcikából álló hangszert, amelyen csak vérpiros körömlakkba mártott ujjakkal szabad játszani.

Szomszédom zöld-piros csíkos házikabátot visel, amelyen barnás gomba-térkép mutatja a pörkölés nyomát. Egy alkalommal nekem is lángra lobbantotta ruhámat napkorongú melegítője, akkor láttam először az arcát. Így festenek az erdei gombák alulról, növés közben.

Nagyon szereti, amikor a négysoros fehér gyöngyöt viselem. Sokáig csókolgatja bőrömön a félgömb alakú bemélyedéseket, amelyek hol rózsaszínűek, barnák vagy elszenesedett feketék — nagyságuktól függően. Különösen a legfelső sort szereti, melynek íze a barna ki nem pattogott kukoricáéhoz hasonló.

Az ujjak olykor lecsapnak a csillogó márványkockára. Egyszer jobbról, egyszer balról. Aztán csak jobbról. A kéz jobbra nyúl, lustán a fogak fölött keresgél, aztán lecsap. Egy fekete. Megritkulva hűvös fekete testük. A fehérek valamivel többen vannak. Öt fekete hét fehér. Öt fekete hét fehér. Négy fekete. Ismét kiszakít egyet. Három. A fehérek mind jobban dagadnak. Vakítanak. A kéz ugatva lecsap az utolsó feketére is. Helyén barnás drót pillog.

A zongora csupa fehér billentyűből áll.